

מחוליה השדים הזה. הייתי חבר מושב ב' חבל תענך בעמק. קשה לומר שהייתי חקי לאי מצליח. אבל אהבתי את החיים הללו, אהבתי את חברי המושב, הם תמיד היו נכונים לעזור לי ואף הבינו אותי. כתור צאה מנישואי שעלו על שירטון, אחר וילדי חזרו לארץ-מולדתה, אנגליה, ונד-ברנו שברגע שאתפנה אקפוץ לבקר את הילדים ולעזור לה בהשגת משכנתא לבית. חודשי דצמבר וינואר היו, מבחינת הת-קופה העונתית, נוחים בשבילי. התכוונתי לשהות שבועיים באנגליה ולחזור ארצה. אך הסתבר לי שסידור משכנתא מבחינה פרוצדורלית דורש שהייה לתקופה של עד חודשים לשם סידור הניירות במשרדים השונים. החלטתי לקפוץ לבקר את יוסי עמיאל, שנמצא בפרנקפורט. לא היה ידוע לי עיסוקו. הוא נהג בי הכנסת-אורחים למופת ואף הציע לי להתלוות למסעותיו להולנד וגרמניה, ועשיתי זאת בחפזי-לב. אחרי הכל אני תייר, ולא בכל יום אני באירופה.

או גם למדתי שהוא עוסק בסמים, והעניין כשלעצמו סקרן אותי. בפסקדי-נה ידעה פרוסטר לציין שהתלויתי אליו בתור שומרי-ראש אלים. מכיוון שככה היה לה נוח לפרש זאת.

אודי דין

שפתיים ותפנות לשילטונות המישפט הר-גרמניים. הכל נכתב לפי המנגינה שהכ-תיבו לו.

המישפט עצמו נמשך יותר מ-30 ישי-בות. עיתונאים חדלו כליל להופיע. הם בעצמם הבחינו שהעניין מנופח. הטלפון נים שהשמיעו בדיון היו טיפשיים ולא מעניינים. המצב של חוסר קהל ועיתונאים לא היה לרוחה של פרוסטר.

בינתים התקרב מועד השמעת שיחות אישיות שלי עם ילדי, ידידותי בארץ ואי-די. באף אחת מהשיחות הללו לא היה מקום להפיל אותי, ולא-כילי-שכן את הללו שעזמו שוחחתי. לכן פניתי לעוררדיקי, שיפנה לתובע בבקשה שלא להשמיע את השיחות הללו באולם המישפט.

חששתי שבמידה שזה יגיע לעיתונאים, יפרשו זאת שלא כהלכה, דבר שעלול לג-רום צער וכאב לאותם האנשים. מעניין, התובע הסכים, והיפנה את עורך-הדין אל פרוסטר. בחיך לגלגני היא אמרה שזה לא בא בחשבון, ועוד הגדילה עשות ב-דאגה להדליף על מי מדובר באותן שי-חות, ובכך השיגה את מטרתה.

לפתע התמלא אולם-המישפטים מחדש עיתונאים וקהל מקשיבים. הש-מיעו שחיה אחת שלי עם אודי מהארץ, שבה אני אומר לו: שמע, אפשר להרוויח 1000-500 מארק ליום בצורה אלגנטית, שלוש שיחות אחרות ששוחחתי איתן, ושבהן סיפרתי לו שמדובר בשיטה ברולטה, לא השמיעו, מכיוון שאחרת היה

אז גם למדתי, שיסוי עמיאל היה בסך-הכל סוחר ("פוישר") קטן, ולא כפי שניסו להציג אותו עד היום. בתקופת מאסרי יצא לי להיתקל בסוחר-י-סמים הרבה יותר גדולים ממנו, אשר נש-פטו בבתי-משפט אחרים לתקופות של מכסימום שש שנים.

מעניין, שגרמנים שמואשמים בסחר-סמים זוכים בדרך-כלל במישפט הוגן, ואם יש צורך בטיפול-גמילה מסמים - גם בעוני-שים קטנים ואף מאסר-על-תנאי. את היחס לזרים כאן הייתי יכול להשוות פחות או יותר ליחס שבו זוכים מחבלים מסוכנים בארץ. ככל שהגרמנים יתעצמו יותר, כך יוחמר מצבם של הזרים שם, ולא רק בי-בתי-הכלא.

המישפט עצמו לוהט, במשך כל מהל-כו, ברעש עצום. בפתחת המישפט דאגו התובעת ופרוסטר להזמנת עשרות עיתו-נים. צלמים וצלמי-טלוויזיה על-מנת ש-הקהל הגרמני יוכל לחזות במו-עניינו ב-צצייהם היהודיים. היו סוללות של עורי-כידון. ניסים עמיאל זכה בשלושה עורי-כידון. עם חלקם יצא לי להחליף מלה, ולא אחת שמעתי את המילה "שווינגרי" (חזירות). נשמעו עדים שונים שבעיקר הפלילו את יוסי יעקב ואת עמיאל.

אפשר היה להרגיש שהכינו והכשירו אותם. אחת העדות הפליטה, בטעות, ש-באותו בוקר היא נפגשה עם קצין-החקיר-רות שעסק בטיפול בעניין. בנקל אפשר היה להבחין שעל פססל-הנאשמים יושבים אנשים חולים, מכורים-לסמים. כל שנת המעצר, עד המישפט, לא ניסו אף לתת

דחתה הבקשה. את טעות חיי עשיתי כשהתרעמתי ומחיתי על השמעת השי-חות. לא, הסיוח-לילה, בגלל חומרתן, אלא מכיוון שהיה בכונתה לפגוע ולהשפיל. לפרש אותן אפשר היה במאה צורות, אבל היא נתנה להן פירוש לפי הטוב והאופייני לה.

הושלכתי לכלא השמור ביותר. אני נתון בבידוד חמור ביותר, אין לי שום זכויות שקיימות לגבי אסירים אחרים, כגון ספורט, אירועים חברתיים, טלוויזיה, תעסקה וכי-לי. אני נתון ב-24 שעות בידוד קפדני ושלשום כשפותח לי את הדלת, ההוראה מחייבת שיהיו נוכחים לפחות שני סוהרים. כשקולקים אותי פעם בשבוע למיקלחת או להסתר, זה נעשה בליווי צמוד של שני סוהרים. הם לפעמים מנסים להצטדק, ולומר שזה נעשה לפי הוראת השופט.

מכל אחד-עשר אגפי הכלא שיכנו אותי באגף שנמצאים בו שלושה פושעי-מילחמה נאציים, אשר גידונו למאסר-עולם על רצח אורחים גרמנים. הכלא מוקף בגדרות של מתח חשמלי גבוה, סיכוייה-הבריחה קלושים ביותר. מכל שוכני הכלא, היחידים שבני-דוד הם אני, ג'ינגי (פיניולבר) ועוד אסיר גרמני שרצח את מנהל הכלא.

לפי הוראת השופטת כריסטיאן פרוסטר, אני ופיניולבר מסווגים כאסירים מסר-כנים, והשופטת השפלה הזו יודעת שרצי-חו את כל מיישפת פיניולבר בעיניוים מחרידים בתאי-הגאונים, ואין צורך לספר איך ילדים יודמים גדלים.

פרוסטר אינה מסתפקת בכך, היא דואגת לקורבנה: מדי פעם היא מטל-פנת למנהל-הכלא, לברר אם ניתן להדק את החגורה. לא החגורה כבר מהודקת עד הסוף. זה כבר החודש ה-19 שאני נמצא בבידוד קפדני.

יום אחד הדלקתי מדורה קטנה בתא, והעבירו אותי כאלמות במכונית לבית-חולים המרכזי של הכלא בקסל. את קבלתי הפנים ערכו לי חובשים-סוהרים, הורידו אותי למרתף של בית-החולים, הפשיטו מי

„עורכי-הדין היו המומים מהמשפט!"

עלי הבגדים בכוח והשליכו אותי עירום כבוי-היהולדי לצינור אטום. מערכת הר-איוורור לא פעלה. יתננו לי מיוזן ושמי-כה מסריחה. החובשים היו באים מדי כמה שעות ביום ובלילה, מסירים מעלי את הר-שמיכה וצוחקים. הם היו באים בשלישיות או ברביעיות, מוויינים באלות. מעולם לא הרביצו לי, אבל הם צחקו והשפילו אותי. היו מפשילים את השמיכה ודוחפים את

לונגני מיספר פעמים לפני בתי-המישפט העליון בפרנקפורט. מעולם לא נעניתי, כל מיכתב שנשלח ממני, גם למישרד ממשל-תי, חייב לעבור דרכה. לכן אני מאמין מאד שבאיושהוא מקום הם נעצרים בדרך ונוז-רקים לסל. אני, לפחות, מנסה להילחם. לאחרים לא נותר אלא לחרוק שיניים.

נגמר המישפט. ניתנה האפשרות לכל נאשם להגיד את המילה האחרונה. רוב הנאשמים העדיפו לשתוק. לי אמרו עורי-כידון שלא כדאי להתאמץ. גורלנו בלא-הכי נחרץ עלו לפני פתיחת המישפט. הי מישפט עצמו היה הצגה, מכוערת כשהשח-קניות הראשיות הן פורסטור והגב' וורנר המפלצתית, המושכת בחוטים. גוריהדין מצוי ממילא במגירה.

אני ישבתי המום לחלוטין למראה עיי-ני, כולנו סבורים שקשה להאמין שניתן

„מלשינות אני מתעב יותר מכל!"

במדינה, הקוראת לעצמה מדינה דמוק-רטית, שאירועים כאלה יתרחשו בה. בגוריהדין קיבל כל אחד מה שיקבל, וכולם הגישו בקשה לעירעור. הנוהג הוא שמאחרי גוריהדין לוקח בערך שישה שבוי-עות לקבל את פסק-הדין שעל פיו ניתן להגיש הערעור, אך החוק שלהם מאפי-שר עד חצי-שנה; ובתום חצי שנה, אם לא ניתן פסק-הדין, הנאשם ישוחרר. כפי שאופייני לה, ימים מועטים לפני סיום חצי-השנה שלחה לנו פורסטור את כתב-האישום שכלל 50 עמודים - תרגיל והשהייה מכוונים.

אבל הצעה בפסק-הדין היתה ועזוע גי-סוף: שיקרובנו, ולא בטעות. כל פסק-הדין הוא שקר מכוון, וכשאני כותב דבר כה חמור יש באפשרותי להוכיח מילה ב-מילה, ולהוכיח שחור עלי-גבי לבן כל סעיף בפסק-הדין שהיא הטענה במתכוון. או נאמר לי ששקר עדיין אינו עילה לקבלת הערעור. על-מנת שיתקבל עירעור בבית-המישפט הפדרלי של גרמניה המאוחדת, שמישכנו בקרלסרוהה, חייבים לציין טעו-יות מישפטיות כמו, למשל, דחיית בקשה מצד השופטת לשמיעת עד מסויים, או אם אחד השופטים גרם במהלך הדיון, או הר-בה דברים אחרים חסרי-ערך.

שקרים בפסק-הדין, עדיין אינם סיבה שיתקבל הערעור. גם ניהול מישפט שלא בצורה ישרה והזונה אינו שיקול.

עקב השהיות מכוונות מצד השו-ר, פתח יקח עוד לפחות שנה עד שנדע אם עירעורינו יתקבלו או לא. רובנו כבר לא מאמינים שיש לנו סיכוי שיתקבל הערעור, וזאת עקב פסק-הדין השפל והמכוער שהיא חיברה. השתדלתי עד כמה שאפשר להצטמצם בתיאור אופן ניהול הר-מישפט. ניסיתי עד כמה שאפשר להציג את מה שאירע כפי שאירע, ובאור נכון, עלול להתקבל הרושם שאת כל אשר כתבתי כתבתי כאדם השרוי במצוקה, וכותב ב-מריינפש. אומנם אני בדיכאון עמוק, אני מוועזע כפי שלא היית מעולם, איני יכול אולי לטעון שאני תף-מפשע לגמרי. עצם זה שידעתי על עיסוקו של יוסי, הרי לפי החוק היה עלי לדווח על כך, דיברתי שטויות בתלפון.

אני מודה שפעמים שלח אותי עמיאל אל יוסי יעקב להביא לו מעטפנות קטנה. אבל לא הייתה לי מכך שום טובת-הנאה, ואף לא הייתי שותף לרווחיו, היא יר-דעת שיומיים לפני מצערי התכונותי לה-זור ארצה, מכל-הנקודות המקילות היא התעלמה.

אני כותב מיכתבי זה בהכרה מלאה, ואני מטיח כאן האשמות כבדות ביותר על השופטת. אני יודע שאני כותב מגוב-האירות ובורר לי שמכתב זה, במידה שהוא יודפס בעיתונות, יתורגם לה, אני מתפלל שיאשימו אותי בהוצאת דיבה, אך הם לא יעשו זאת. והם לא יעשו זאת מסיבה פשוטה: לפחות השופטת יודעת שאני צודק.

אני זועק כבר חצי-שנה שיבוא מיששו מוסמך ויאזין לטענותי, וכל אשר טענתי במיכתבי זה באפשרותי להוכיח, אך הם מונעים זאת ממני. אני יודע שכל טיעוני במיכתבי זה יתקבלו בהבנה ובברכה על-ידי שותפי לספסל-הנאשמים, ולא רק אלה. כל הזרים, הולם רבים, שנשפטו אצל אי-תה שופטת, כולם באותה דעה שהיא ער-כה לתם מישפט לא-הוגן.

התלונות על התנהגותה בפני הקונסול הישראלי מר אילון, והוא פנה אליה מי-ספר פעמים, באחת הפעמים אמרה לו שזה כלל לא מעניינו, ובפעם נוספת נתנה לו שהיא מאשפרת לנו לשחק שח שעה ביום, וזו שקר שפל ונבזה שאופייני לה. התי-

„היינו במישפט ראוה"

השופטת, מקבלים חומר שהיה להם עניין בפירסומו, משוחחים עם אנשי-המישטרה ומרכיבים כתבות. איתנו לא ניתן להם לשוחח, ואם כן - קצר ובהטף. היה מגי-עיל ומבחיל לראות את כתב אחד העני-תונים הישראליים ניגש בהפסקה אל השו-ר פטת עם חיך מחרס ומתניף, ומסתודר-איתה. היינו מוועזעים לקרוא את כתבו-תיו. אפשר היה לסלות לו אם לפחות חלק קטן מכתבותיו היה אמת, אך מלבד מס-

